

שני הנסים של גנה סימן-טוב

כתב: רם בן-אפרים

הרמטכ"ל, רביאלוף י. דורי,
ירד במדרגות מן הבמה וענד
לסימן-טוב גנה את אות-
הגבורה.

במפעלי הזיקוק בחיפה והתגייסתי לצי המלכותי. כך הייתי בטוח שהתורים לא יוציאו אותי מהצבא, הוא מוסיף בחיך, "כמעט כל החברה שלי התגייסו ורציתי להיות אתם יחד".

סימן טוב נשלח לאלכסנדריה במצרים ושם הועלה על אניה. היתה זאת אונית אספקה שסיפקה ציוד ודלק לצוללות. היינו על האניה ששה ישראליים, ערבי אחד והשאר אנגלים, הוא מספר ומוסיף כי במשך שלוש שנים וחצי שירת כמעט ברציפות על אניות אספקה אלו. "בשנת ארבעים ושלוש נודע לי שאבא נפל בשבי בכר-תים. אז השתדלתי לא להיות על אניה. באפריל 1946 השתחררתי מהצי".

גנה שידע לנהוג התקבל כנהג בחברת מוניות "עלה". שנה מאוחר יותר הוא התחיל לעבוד בשיירות שעלו לירושלים. "בשיירה האחרונה לפני המצור היה לי קפיץ שבור, ולא נתנו לי לנסוע עם המכונה כי אמרו שהשיירה כולה יכולה להתעכב", הוא מספר לאטו, מתוך שלוות. שעה שהוא מוצץ את הסיגרית.

מבצעי השריון הראשונים

על ראשוני המתנדבים לצה"ל נמנה גם גנה שהציע עצמו כנהג ליחידה קרבית. להפתעתו, והוא מדגיש כי גם לצערו, קבעו אותו כש. ג. על בתי הסוהר בתל-השומר. "כתבתי מכתב למפקד הגדוד וביקשתי העברה שוב פעם ליחידה קרבית. פגשתי שם את גורדון, שהיה אחראי על הזחלמים והצעתי את עצמי. אמרתי: "תראה, אני נהג ותיק, מה דעתך לקחת אותי אליך?" הוא ניסה אותי. נהגתי בזחל והוא אמר לי שהוא פגש כבר נהג ראשון ביחידה. אף אחד מכל השאר לא ידע לנהוג. כעבור איזה זמן קיבלתי העברה. מפקד הגדוד קרא לי ושאל אם לא טוב לי אצלו. אמרתי לו: פשוט, אם לחמתי בעבור האנגלים מדוע שלא אלחם עבור המדינה שלנו. אז הוא אמר לי: "כן ירבו כמותך ודרך צלחה! עברתי לחיל השריון כנהג זחל".

ציוד השריון באותם ימים מנה 8 זחלים, הוצ'קס אחד, שרמן אחד ושני קרומבלים. "הוצ'קס אחד לקחנו בשבי", מספר סימן טוב כשהוא מאמץ קצת את זכרונו בקשר לאחרים. "הקרומבלים זה ענין של האנגלים. שני סמלים מהצבא הבריטי הצטרפו לצבא שלנו והביאו את שני קרומבלים. את השרמן תפסנו בשדה התעופה לוד. הוא

„בקרב על הכפר עיראק-אל-סואידן נפצע 18260, טוראי גנה סימן טוב קשה בשתי רגליו (שנקטעו אחר-כך) על-ידי פגז תותח שפגע בזחל שהוא נהג. כן נפגעו שלושת אנשי הצוות האחרים. הזחל הוצא מן הפעולה ונעצר בשדה-הקרב. לאחר שגם זחל שני נפגע בפגז של תותח החלה היחידה לסגת. על אף מצבו הקשה פתח 18260 טוראי גנה סימן טוב בחיפוי על הנסוגים בעזרת המקלע שבזחל ועל-ידי כך אפשר ליחידה על פצועיה להגיע עד הזחלים. הוא עצמו נשאר עם הפצועים בתוך הזחל בשדה-הקרב במשך 6 שעות. בלי שים לב למצבו הקשה הגיש לחבריו עזרה ראשונה והשקה אותם מים. לאחר נסיונות אחדים עלה בידו להתקשר באמצעות מכשיר שבזחל עם יחידתו, להודיע על מקום המצאו ולבקש עזרה. התנהגות אמיצה זו הצילה את חייו וחיי חבריו. על מעשה זה ניתן לו אות גבורה, אות ההצטיינות הנעלה ביותר אשר לצבא ההגנה לישראל".

הממטרות חגו לאיטן, התיזו סלוגי מים על פני הגינה המטופחת יפה. חלונות הוילה היפה שבשיכון ותיקי רמת-גן, היו מוארים. גבר שחרחר, בעל שפם עבה ומטופח, שער שרוק בקפידה, עמד בדלת. בצליעה קלה הוא פנה לעבר הכורסא, שקע בה והצית לעצמו סיגרית. בפניה ממולה, על ארון הספרים, היתה מונחת מגילת קלף מקופלת. סימן טוב גנה — גבור ישראל, ממיסדי גדוד השריון הראשון של צה"ל.

קפיץ שבור

הוא נולד לפני שלושים ושש שנים בעיר העתיקה בירושלים. ילדותו, הוא זוכר, עברה עליו תוך מריבות וחיכוכים תמידיים עם ילדי השכנים הערביים. היינו זורקים אבנים עד שהיה בא סמל יהודי שלנו מהמשטרה ומגרש את כולם הביתה, בהיותו בן 12 פרצו המאורעות. רכוש המשפחה נשדד וההורים עם סימן טוב ושלוש אחיותיו נאלצו להמלט מהעיר העתיקה. בבית של אבא היו שתי קומות, מספר סימן טוב, "למטה היה גר חייט נוצרי והיתה לו כניסה מיוחדת אלינו למעלה. כשבאו הערבים הוא לא נתן להם להכנס והביא מכונית שהעבירה אותנו לזכרון-משה". המצב הכלכלי בבית הוריו היה רע מאוד. סימן טוב התקבל לעבודה בבית החרושת לסיגריות "מספר" מקום בו עבד שש שנים. "אז באה הקריאה מהסוכנות שמכל מפעל מאורגן צריכים להתנדב לצבא הבריטי". מספר סימן טוב בקול נמוך, צרוד במקצת, "אבי שהיה בצבא גם במלחמת העולם הראשונה התגייס שוב. היות ואני הייתי בן יחיד להורי הם השתדלו להוציא אותי מהצבא. אמרתי לאמא שקיבלתי עבודה

של הגדוד המלווה התחיל לסגת. לא ידענו מה המצב בדיוק. התקרבונו לבית-הספר בעיראק אל-מנשיה. וקיבלנו הוראה לרדת לוואדי שהיה בקרבה. המקלען שלי נפגע בראשו, האלחוטאי נהרג והיה שם באלאגן שלם. אמרתי לבורקה מפקד הפלוגה: "יש לי פצועים והרוג. תן לי לסגת. לוחל אין ערך בקרב". הוא נתן לי הוראה להשאיר. היתה אש חזקה מאוד. מפקד הפלוגה התחיל להדריך את החיילים בשדה, עד שהוא נפגע בכדור ברגלו. הוא נתן כמה הוראות סופיות, ואחר עלה לוחל שלי ונסוגנו לקיבוץ גת".

הקרב הראשון של גנה נסתיים בנסיגה. הקרב השני בו השתתף — הוכתר בהצלחה מלאה. לאחר שחצו את קו האויב מבלי שירגיש בהם תקפו משורייני-הגדוד עם-שחר את באר-שבע. לאחר קרב בזק והתנגדות קטנה יחסית נפלה בירת הנגב בידי כוחות צה"ל. "קיבלנו הוראה להשאיר במצב-ההוא". מספר סימון-טוב הזכיר עדיין כל פרט מפרטי הקרב בבהירות מפתיעה. "היתה איוו תוכנית להמשיך הלאה. הלכה שמועה שצריכים להתקדם לכיוון חברון אבל התוכנית בוטלה. חזרנו חזרה לבאר-שבע ונוכחנו לדעת שכמעט כל המקומות היו תפוסים על יד המס-צדיקים. נכנסנו לבית אחד, זרקנו כמה מהם החוצה בכוח ולקחנו אפילו שלל מהם. שלל, שהם עצמם אספו. אני מצאתי ראדיו זניט שהרכבתי על הוחל ובדרך חזרה היתה לנו מוזיקה כל הזמן".

לא היה במצב תקין. שיפצנו אותו וקראנו לו "איר". עם שאר אנשי גדוד השריון הראשון עבר סימון-טוב לשדה התעופה לוד, שם היה המחנה הראשון של שריון צה"ל. "בפלוגה שלי", הוא מספר: "נפגשתי עם כל החברה הנהגים. היה ביניהם איוו נהג אחד או שניים, השאר היו מתלמידים. באו הרבה חדשים וסיפרו כל מיני סיפורים. פחות מ-"אופיצר" או "פולקובניק" הוא לא היה. אבל איך להפעיל את הרובה הוא לא ידע".

במשך חודש ימים עברה הפלוגה שהיתה תחת פיקודו של בורקה (היום — אל"מ ברוך בר-לב) אימונים יסודיים בתפעול הוחלים ובשיטות לוחמה. "לא היה לנו בכלל נשק", מספר גנה, הצטיידנו ב"בזות" ו"שפאנדו" ולמדנו אותם מאלף עד תו: איך מפרקים, איך יורים, איך בכלל עובד הכלי". בימי ההפוגה השניה נקרא הגדוד לטבילת האש הראשונה שלו. "התקרבונו לפאלוגה", מספר סימון-טוב, "המצרים ירו עלינו בתותחים ומכונות-יריה. תיכף קיבלנו פקודה לסגת. החברה עמדו במבחן. חזרנו חזרה לבסיס. שם למדנו במשך שבועיים התקפה, עקיפה, נסיגה, איתות של דגלים, וכל הזמן היינו במצב הכן. קיבלנו הוראה לצאת לעיראק אל-מנשיה. יצאנו לשם וליווה אותנו גדוד רגלים. הטנקים יצאו קדימה ואנחנו עם הוחלים — אחריהם. נפתחה עלינו אש מרג-מות ותותחים. הטנקים המשיכו להתקדם אבל חיל הרגלי

כך נכבשה המצודה

על גגבה. המשק על בניניו נהרס, חדל להתקיים כמשק, כיחידה יוצרת, ונהפך לעמדה תת-קרקעית. החיים ירדו אל התעלות, אל הבונקרים, אל העמדות, אל בית-החולים ושאר המוסדות התת-קרקעיים. החיים ירדו אל המחתרת, בלחץ המפלצת, בלחץ כוח-האש, בלחץ מבטי עיניים עוינות בתצפית. כיבוש משטרת עיראק-סודאן הפך לראשון ברשימת המשימות. המשטרה הותקפה שבע פעמים וכל ההתקפות נהדפו. שבע פעמים עלו חיילי ההגנה וצה"ל על המצודה ונסוגו תחת מטר העופרת שנתך עליהם מאחרי הקירות העבים, העשויים בטון ברזל. גופות לוחמים היו פזורות על הגבעות מסביב למצודה, שבראשה הוסיף להתנפנף הדגל המצרי. הדגל הפך לסמל, לקוץ ממאיר ודוקר בגוף הנגב. מסך סימני שאלה ערפל את ראות מפקדי הפלמ"ח.

"על כתפיים רחבות ושטוחות נישא ראש מרובע: על גבעה רחבה וחשופה — מפלצת בנין: משטרת עיראק-סודאן. עינים רבות למפלצת — סדקים, חרכים, אשנבים אויב מסרה לאויב, והמפלצת עלתה לנו בדמים רבים" — במלים אלו פתח "הזקן" יצחק שדה את ספרו "כיצד נלכדה המצודה". "הבריטים דאגו לכך שהמשטרה תמסר לכוח ערבי, לכנופיה מקומית", הוסיף. "ערביי המקום מסרוהו לצבא המצרי והצבא המצרי נשתקע, נתארגן ונתבסס במבצר. על המגדל הדרומי-מזרחי, המגדל הרם ביותר, הניף הצבא המצרי את דגלו, תלאו על מוט נישא. הגבעה, המגדל והמוט — הגביהו את הדגל, הרימוהו מעלה-מעלה. מגדל הדגל והמשטרה כשלעצמה היו גבוהים למדי. המשטרה ממש "רכבה" על גגבה הרחוקה ממנה רק קילומטר וחצי. מהבנין הומטרה אש

העשן. ארבעה ימים אחרי שהגיעו הזחלים והטנקים לסביבות המשטרה נתנה ההוראה לצאת להתקפה. בשעות הבוקר המוקדמות, עם אור ראשון נערכו שורות השריון נים להתקפה. וההתקפה נדחתה. הפיקוד העלה שיקול נוסף שהכריע בשינוי מועד ההתקפה. מוטב כי תבוא ההתקפה שעה שהשמש תסוב בדרך השקיעה ואז תסנוור את עיני האויב. "בשעה שתיים וחצי אחר-הצהריים התחילה התומורת", מספר סימן-טוב. "שמו יורקי-אש על הזחלים, הביאו ציוד כבד של תותחים, טנקים, ומקלעים ופתחו באש חזקה. כל הכלים כיסו בפלדה לוחשת את המשטרה. אנחנו התקדמנו ונגשנו עד גדר התיל הרא- שונה. החבלנים שמו כמה בונגאלורס ופתחו פרצה. אנחנו עם יורקי האש כיסינו את כל הפתחים. תוך חצי שעה נכנעה המשטרה".

זמיר, כאן סימן-טוב

עם יציאתם של הקצינים המצריים כשידיהם מורמות קיבלו הזחלים הוראה לסגת ולהיות במצב הכן! וכאן התחיל המבצע שעתיד היה להעניק לסימן-טוב את אות הגבורה שלו. בבטחון, כמי שהורגל בסיפורו פעמים רבות, מבלי להחסיר פרט, מעלה גנה סימן-טוב את זכרונותיו. "קיבלנו פקודה להמשיך לכפר עיראק-סוידאן כדי למנוע תגבורת נגדית. התקדמנו והמצרים התחילו לברוח דרך הבונקרים. הם עזבו את המשלטים והתחילו לרוץ. קיבלתי פקודה להתקדם ראשון לעבר הכפר. התקדמתי, פתאום נפתחה עלינו אש תותחים. חטפתי פגז ראשון. סגן מפקד הפלוגה, אהרון, והמקלען שהיו אצלי

בזחל נהרגו. חטפתי פגז שני — והזחל עלה באש. ירדנו, אני והמס'כף ביאנקה והתחלנו לרוץ בזיגזגים בכיוון זחל המטה. ביאנקה נתן צעקה. חזרתי אליו בזחילה וראיתי שהוא חטף צרור ומת. עוזר הפיאטיסט שלי ואני קפצנו יחד לזחל המטה ואיך שרק נכנסנו נתתי צעקה: "תחזרו! תותחים מוסוויים עומדים מצד שמאל". מיד חטפתי פגז בזחל המטה. מפקד הפלוגה נפצע ואחריו נפצענו כולנו. חוץ מעוזר הנהג. ארבעה קפצו מהזחל ורצו לכיוון המשטרה. הזחל היה במהלך והמשיך עוד לנוע קצת. אני נפצעתי תיכף בשתי רגלי אבל הצלחתי

מדוע לא יכולנו לה. למפלצת? מה חסרנו בכל אחת משבע ההתקפות? במה שגינו? מהי הטעות שחזרה פעם בפעם, והעיקר: היכן הפתרון? איפה המפתח? שאלות אלה הוחמרו כל פעם שהיו מגיעים הדינים וחשבונות על ההתקפה. "בשעה 23.25 ירדו האנשים מכלי הרכב, בהם הגיעו עד למרחק של חמישה קילומטר מן הבנין, והתחילו לנוע לעבר המשטרה", כתוב בדו"ח התקפה שני- ערכה עליידי "יחידה מחטיבת הנגב" בתאריך 11.6.1948. "כעבור ארבע שעות מתפרסים הכוחות — מחלקות החפוי תופסו תאת עמדותיהן ואילו הכוח הפורץ ממשיך להת- קדם. כעבור מחצית השעה, לערך, פותח האויב באש חזקה ממקלעים ומכונות-יריה. החבלנים מגיעים עד לגדר השניה של הבנין, מפרקים מוקש-שרפנלי, שנתגלה בה וממשיכים להתקדם. בינתיים פועלים כל כלי הנשק שלנו וממטירים אש על האויב. לאחר דקות מספר מגיעים החבלנים לגדר השניה, ומפרקים גם אותה. שתי חוליות של חבלנים מספיקות לפרוץ גם את הגדר השלישית — אך בשעת הפריצה נפצעים קשה שני החבלנים. כשהדרג הראשון מפרץ את הגדר הרביעית — נהרג עוד חבלן, והפריצה נעשית קשה יותר — ביחוד בשל הרקיטות המאירות את הסביבה. מסתבר שאש החיפוי שלנו אינה מהווה משקל נגדי מספיק לאש שממטיר האויב. עתה מגיע תורן של שתי הכיתות האחרות — הדרג השני — לפרוץ. אך כאן הן נתקלות בגדר חמישית, בלתי צפויה. הפורצים נתונים לאש הצולבת של האויב, החולש על שטח הגדר במקלע המוצב בראש המגדל. משהגיע, מפקד הכיתה הקדמית והחבלנים אשר עמו, לשער בנין המשטרה כבר החל השחר מאיר — והכוח שכמעט הגיע למטרתו, אנוס היה לסגת".

המשטרה נכנעת

בעית משטרת עיראק-סוידאן נראתה כבלתי-נפתרת באמצעים שעמדו לרשות חטיבת-הנגב. אך עובדה זו לא שנתה את ההכרח הנוקב לפתור אותה. האפשרות המסתברת היחידה, לאחר כשלון שבע ההתקפות, היתה לחפש את הפתרון בעזרת פלדת השריון. במקום מצומצם בשטח, כבנין המשטרה, השמור עליידי פלוגה שלמה של חיילים, במקום הגדור בקירות עבים, מוקף שטח מגולה לחלוטין וערוך יפה להגנה — אין כל אפשרות להפתעה. "והנה מנצנץ משהו בתוך הערפל", כתב יצחק שדה, מפקד החטיבה. "אני, חברי, כולנו יחד, או מישחו לפני מתחילים לחוש כי יש קו המוביל למבצר מכיוון צפון מערב, כי בקו זה מסתיר גוף הבנין של המשטרה את שטח ההתקדמות ומגן עליו מפגיעת הנשק האנטי-טנקי". התוכנית החלה מסתמנת.

"אנחנו ישבנו איזה שבועיים בלוד, בבסיס. יצאנו שנית, עברנו את קסטינה והגענו לאיזה פרדס בכביש עיראק-סוידאן. הודיעו לנו שמחכה לנו מבצע רציני על משטרת עיראק-סוידאן. צריכים לכבוש את זה בכל מחיר", נזכר לאטו סימן-טוב, כשהוא מוצץ מהסיגריה ועוקב אחר

הרגל היתה מרוסקת. נגשתי אליו, אמרתי לו: החזק אותי בחגור. תשתדל לזחול. הוא אמר לי: סימן טוב, מה עם הרגליים שלך. אמרתי לו: אתה לא פחות ממני. להמשיך. זחלנו איזה 70 מטר ואפסו הכוחות. פתאום שמענו טרטור של ג'יפ וראינו את שלושת הפסים, הסימון של היחידה שלנו. נתתי להם צעקה והם נגשו אלינו והכניסו אותי לג'יפ יחד עם גאנדי.

באנו ליחידה. הרופא הגדודי נתן לנו זריקה אנטי-טטנוס. בא האחראי על הזחלים, גורדון. אמרתי לו: תן לי סיגריה. הוא נתן לי לשתי קוניאק וסיפרתי לו בדיוק מה קרה. הגיע אמבולנס ולקח אותנו לתחנת עזרה ראשונה. גורדון נסע יחד אתי והיה שם איזה דרום אפריקאי, רופא. גורדון אמר לו: תן לו עזרה ראשונה. הוא בדק אותי ואמר לגורדון באנגלית: „הוא גמר כבר“. גורדון עמד בתוקף, ואמר: „מה הוויכוחים האלה. הוא נמצא בהכרח מלאה. תעזור לו“. קיבלתי ערוי דם, והור עברתי לבית-חולים „בילד“. שם פגשתי את כל החברה הפצועים. הרופא הראשי נגש אלי, אחיות התאספו לידי ושאלו איך היה? הייתי בהכרח מלאה כל-הזמן, והרופא אמר: אתה נכנס הראשון. הכניסו אותי לניתוח ושם הורידו לי את שתי הרגליים.

כפשטות לא רגילה, בטון חד גווני, ללא התרגשות, בגישה מדעית כמעט, מספר סימן-טוב על הניתוח וקטיעת הרגלים. „לפני הניתוח“, הוא מספר בקול שקט, אטי, שאינו מעיד על התרגשות מיוחדת, „אמר לי הרופא: רגל אחת הפסדת, אבל על השנייה נעשה את כל המאמצים כדי להצילה. הניתוח נגמר. פתחתי את עיני והסתכלתי איפה אני נמצא. הרגשתי כאבים חזקים ברגליים. לא ידעתי מה אני עושה כאן. באה האחות ושאלתי אותה מה עשו לי. הייתי פשוט מהומס. לא

לגשת למקלע שהיה לידי, ופתחתי באש לכיוון התותחים. ראיתי איך שהם עוזבים את התותחים ובורחים. הסתכלתי אחורה וראיתי שהפלוגה התחילה לסגת. עשיתי להם סימן להתקדם, אבל זה היה כבר מאוחר. הם נסוגו ואני נשאר תי לבד. האויב התחיל להתקיף אותי בצורת מלקחיים. הסיסמא היתה להוריד תמיד את הראשון. פתחתי עליהם באש המקלע. שנים-שלושה מהם נפלו והשאר ברחו בצעקות. הם השתדלו להגיע לשני התותחים. לא נתתי להם בשום-אופן. כל הרגל אצלי היתה מרוסקת והחובש שהיה בזחל נפגע. הסתובבתי אליו והוא מיד אמר לי: „סימן טוב, אתן לך הוראות מה לעשות“. חבשתי אותו ועוד כמה פצועים. קשרתי אצלי את כפות-הרגלים שהיו תלויות וכל הזמן עמדתי על הברכים. התחיל להחשיך. הזחל שלי בער כך שיכולתי לראות את כל השטח. הבחנתי באיזה תזוזה ופתחתי שוב באש. אחד מהפצועים שלי, שנפצע קשה מאוד, קראו לו שובילי, פתח רימון. החובש נתן צעקה: „סימן טוב! שובילי פתח רימון!“ קפצתי עליו וזרקתי את הרימון החוצה. הוא כל הזמן בכה לי: „הכנים בי כדור. אני לא יכול יותר“. הרחקתי ממנו את הנשק והנה ראיתי שאצלנו מכשיר הקשר, הווקי-טוקי, פועל. המכשיר עבד כל הזמן. הסיסמא להתקשרות היתה: „זמיר אחד, זמיר שנים. חזור, שוב“. לקחתי את המכשיר ביד והודעתי: זמיר, סימן טוב מדבר כאן. בואו מיד לקחת אותנו כי הפצועים לא יכולים להחזיק מעמד“. אמרו לי: „מדברים פה מהמטה. החזיקו מעמד. שלחנו תגבורת והיא כבר בדרך“.

זה עודד קצת את הפצועים. הסתכלתי לכיוון הכפר וש- מעתי תנועה חזקה מאוד של מכונות. החלפתי מחסנית ופתחתי באש לכיוון הרעש. יכולתי לשמוע שהם צעקו:

נרוח לפלוגה — נלך לפלוגה. הבנתי שהם נסוגים ונוטשים את הכפר. אמרתי לחברה: „חברה, הערבים נסוגים והתגבורת תגיע“. אחד הפצועים רצה מים ונתתי לו. התקשרתי שנית באלחוט. הודעתי שהאויב נסוג לפלוגה ושאלתי מה עם התגבורת.

הניתוח

נתתי הוראה: כל מי שיכול לרדת מהזחל — שירד ויזחל לכיוון המשטרה. ירדתי בקשיים רבים מהזחל. אז התחלתי להרגיש את הכאבים. היה אצלנו גבוה אחד שקראנו לו גאנדי. זחלתי איזה 25 מטרים ופתאום אני שומע מישהו נאנח. נתתי זעקה: מי שם. הוא אמר זה גאנדי, בוא. תציל אותי. מהר. הסתכלתי: אצלו — כל

למחלקת השיקום ביפו. כאן הורכבו לו פרוטזות, כאן צעד גם את צעדיו הראשונים, למד, כמו תינוק, להלך. מתקופה זו הוא הכיר אחות תמירה, נאת-מראה, שעבדה בבית-החולים. סימן-טוב שוחרר מהצבא ושוקם בנגריה. „עורקיהדם“, הוא מספר בטון כמעט מדעי, „לא עבדו אצלי והיו מוכרחים לנתח אותי שנית. נכנסתי לבית-החולים „תל-השומר“ ועברתי ניתוח שני. אז בא אלי יצחק שדה ז"ל ואמר לי: „סימן-טוב, אתה מקבל אות גבורה על המעשה שעשית“. למחרת באו מהמט"כל לתל-השומר והודיעו לי שאני מועמד לקבל את אות-הגבורה ביום העצמאות הראשון. התרגשתי מזה מאוד. אמרתי: על סמך מה זה מגיע לי? אמרו לי: על המעשה היוצא דופן שעשית. אתה ראוי לכך: נשמח מאוד ללחוץ את ידך“.

בתאריך המקווה פילס לעצמו אמבולנס דרך בין הצובאים על שערי האצטדיון. האמבולנס חנה מול הבמה המרכזית. „אומרים שיש לי מזל. זה נכון“, מציין סימן-טוב בחיוך אח ואחות שהיו בפנים הורידו עגלת-נכים עליה ישב סימן-טוב. שמו הוקרא והרמטכ"ל רב-אלוף יעקב דורי, ענד לו את אות-הגבורה. לאחר חודש עזב סימן-טוב את בית-החולים, שוקם בנגריה, התארס עם לוטי האחות אותה פגש בבית-החולים. כעבור שלושה חודשים התחתנו השניים, כעבור שנה נולדה לו הבת הבכירה, רבקה-לה.

תפסתי מה קרה אתי. היא אמרה לי שנפצעתי לא קשה. השאר הם פצועים קשה יותר. „מצבך לא מדאיג“, ביקש-תי ממנה שתתן לי סיגריות. שאלו אותי אם אני רעב, אמרתי „כן“. הביאו לי שתיה בלבד. אמרתי לה: אני רעב. אבל היא אמרה: אסור לך לאכול.

„בבוקר באו הרופאים. הם ראו אותי שקט ושאלו איך אני מרגיש. אמרתי הכל בסדר. רק הרגליים כואבות לי. דוקטור לילינפלד ישב לידי וסיפר לי לאט, לאט. שנפגע-תי קשה ברגליים ובקרוב אני אצא מבית-החולים לאחר שהטיפול יגמר. הייתי אז בדעה צלולה ונוכרתי בכל הקרב, איך שזה היה בדיוק. הרופא חזר אלי שנית. שאלתי אותו אם הוא הציל לי את הרגל השניה. הוא אמר לי שהפסדתי את שתי הרגליים ולא היתה לו שום אפשרות להציל את הרגל השניה. הידיעה גרמה לי להלם. לא הגבתי בצעקות. הרופא ישב לידי ואמר: „תראה סימן-טוב, יש הרבה קטועי שתי רגליים והם נוסעים על אופניים, נוהגים וישנם אפילו טייסים“.

„היה לי מר. לא רציתי לקבל אוכל עד שהביאו אלי נכה אחר, קטוע רגליים, אשר הלך על פרוטזות, כך שאי-אפשר היה להרגיש בשום דבר, רק אז הרגשתי רצון חזק לחיות, לנוע, לכבוש את החיים בכל מחיר“.

אות הגבורה

בבית-החולים שהה סימן-טוב שבועיים ומשם הוא הועבר

גנה סימן-טוב מספר, ותיקי הגדוד שומעים (משמאל המפקד הראשון של הגדוד).

גבור ישראלי ב-קבלת הפנים החגיגית אחר קבלו את אות הגבורה.

דף

מאלבומו של גנה סימן-טוב

„שנות חיינו היפות ביותר“, סימן-טוב עם הגיבור קסוע הידים של הסרט „שנות חיינו היפות ביותר“.

רחב, „ניצלתי פעמיים ממות בטוח. פעם בקרב על עיראק־סוידאן ופעם — בעצרת מעגן. כנראה שיש לי שם כזה: סימן טוב.“ כדי להוכיח את דבריו הוא ממשיך ומספר: „אני חי ממש פעם שנית. אשתי היתה אז בהריון. חודש תשיעי, הוזמנתי להניח זר לזכרם של הצנחנים בשם משרד הבטחון. לקחתי את אשתי לבית החולים ונסעתי לקיבוץ „מעגן“. ברגע שהגענו לשם נתנו לנו מקומות אבל יגאל אלון קרא לי מהקצה השני שאני אשב על־ידו, הסדרנים לא הסכימו אבל יגאל אלון עמד על שלו. הוא שאל אותי „מה נשמע? מה חדש?“ התור מורת התחילה, היינו צריכים להניח את זר הפרחים. פייפר הסתובב שם בלי הפסק ופתאום הוא נחת במקום בו היינו צריכים לשבת, והחל לבעור. כולם, כמובן, רצו. אבל אני לא יכולתי לרוץ. יגאל אלון תפס אותי, שם אותי על הכתף והעביר אותי לכיוון השני. חזרתי הביתה. נסעתי ישר לבית־החולים, משם גודע לי שנולד לי בן. קראנו לו בשם „מעגן“.

השנה הוזמן סימן טוב, יחד עם שאר ותיקי הגדוד שהיה גדוד השריון הראשון של צה"ל, לבלות יום במחיצת חיילי הגדוד „בזמנו“, הוא נזכר בחיוך, „הגדוד היה בינלאומי. כל פלוגה דיברה בשפה משלה. היום זה צבא בזמנו — אני זוכר, שיצאנו כל־אחד עם המכנסיים הפרטיות שלנו, עם הנעליים הפרטיות, כל אחד הלך עם איזה כובע שרצה. בזמן הקרב היינו מלוכדים. אחרי הקרב כשהיינו באים למחנה לא היתה אותה המשמעת שיש היום. התחשק לי לנסוע לתל־אביב. נתתי קפיצה עם הוחל לתל־אביב. מה אתה עושה? אני מתאמן איך לנסוע על כביש! נלהבתי מאוד ממה שראיתי עכשיו. לו התיאום הזה, הכלים האלה והאימונים האלה היו בזמן מלחמת השחרור — היינו נוסעים עד קהיר“.